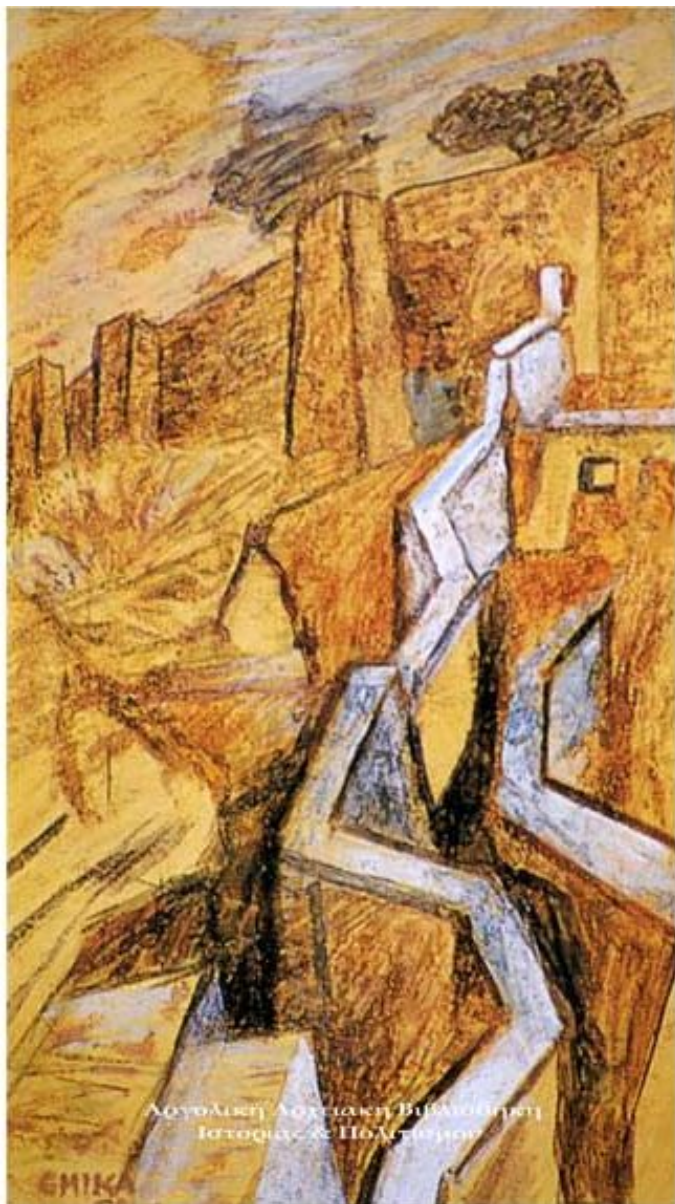

Άγγελος Τερζάκης, Ναύπλιο

ΕΠΟΠΤΕΙΑ
Εξ όνουχος
<https://epopteia.gr/1259/angelos-terzakis-nafplio/>

Άγγελος Τερζάκης
Ναύπλιο

Η πατρίδα μου είναι ένα γέρικο πέτρινο λιοντάρι, που βουτάει τα νύχια του στην αφρισμένη θάλασσα του Αργολικού.

Κρατάει τα μάτια σφαιριστά, βάρυπνα, και στο κραταιό της μέτωπο έχει ξεχαστεί η αυστηρή ζάρα της έγνιας. Ο δικός της ο ύπνος δεν είναι σαν τους άλλους, αδιαφορία και εγκατάλειψη.

Στη θωριά της ακόμα δεν απλώθηκε η χαύνη έκσταση της λήθης. Ο

ύπνος της είναι συλλογή βαθιά, στοχασμός κλειστός κι αυτοσυγκέντρωση, που όσο πάει και βουλιάζει περισσότερο στην προαιώνια ακινησία.

Κοιμάται πάνοπλη, όπως έζησε την άγρια τη ζωή της αποτραβηγμένη μ' απαυδημό εκεί κάτω, στον μυχό του Αργολικού, ανασαίνει ήρεμα τον γλυκό μπάτη του πελάγου που της τυλίγει ανάερα, μα γάζες μυρωμένες, τα σκυθρωπά κάστρα και τους προμαχώνες (...) Κοιμάται η γέρικη πολιτεία και σύγκαιρα αυτιάζεται το σάλπισμα του μακρινού ανέμου. Θεσ καράβια της Δημοκρατίας του Άγιου Μάρκου, θεσ κουρσάρικα της Μπαρμπαριάς, εδώ ήρθανε, μ' άντρες αβρούς ή βάρβαρους, να της τρυγήσουνε το μέλι. (...)

Σαν ανοίγω τα μάτια μου στη ζωή θυμάμαι μίαν αίσθηση μυστική κι ανέκφραστη, τη μυρωδιά από τον καπνό, τη μπόχα της μάχης που πλανιέται αχνή κι άσβεστη ακόμη στον αέρα (...) είναι μεθυστική και ύπουλη, μύρο ναρκωτικού κατακαθίζει αργά και θάβει σε βελουδένια

πνιγμονή τις ζωές των ανθρώπων. Οι καμπάνες του εσπερινού που σημαίνουν, οι κραυγές των σκοπών από τα κάστρα, φεύγουν σαν κοπάδια τρομαγμένα πουλιά στον ουρανό που πρασίνισε. Η σκιά κατεβαίνει, επίσημη κι αδυσώπητη, πάνω στη μικρή, γέρικη πολιτεία.

Κάποια άτονα φανάρια ανάψανε δειλά. Στα δρομάκια που πλευρίζουνε τα κάστρα, το κίτρινο φως δυναμώνει τη συνοφρύωση του μαύρου. Τα μάκρη των δρόμων χάνονται σε τρομακτικές γωνιές και οι χτισμένες πέτρες των επάλξεων παίρνουνε με τη σκιά μίαν απόκοτη ζωντάνια. Η στενόχωρη ζωή, η μακροχρόνια κλεισούρα, νοτίσανε τους δρόμους με μυρωδιές φαρμακερές. (...)

Και οι άνθρωποι είναι μαζεμένοι. Περνούσες στους δρόμους κι έβλεπες στα πλάγια σου τα μαγαζάκια χωμένα στους τοίχους με φώτα λαδιά, πίσω από θαμπά τζάμια. Δουλεύανε βουβά, σκυμμένοι κάπου, με τη ράχη που η λάμπα τη καμπουριάζει και την προβάλλει στον τοίχο θεόρατη. Δουλεύανε μηχανικά, σαν και η απόπνοια του ναρκωτικού να τους είχε κινήσει τη σκέψη. Η πολιτεία την ώρα τούτη ονειρεύεται, και λοιπόν όλοι πρέπει να σπαίνουν. (...)

Πίνακας Ν. Χατζηκυριάκου Γκίκα

[Αργολική Αρχαική Βιβλιοθήκη Ιστορίας & Πολιτισμού](#)